

Angelique van Dongen

Thee met koekjes

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Dave?’ riep Raven onder aan de trap. ‘Ben jij boven?’

Geen antwoord. Vreemd, ze dacht toch echt dat ze iets had gehoord.

Eigenlijk kon het Dave niet zijn. Die moest vandaag samen met een paar van zijn collega’s naar een beurs en zou pas laat in de avond terug zijn.

Ze zette haar tennisracket in de hoek, schopte haar schoenen uit en liep naar de keuken. Net toen ze de koelkast open trok om een fles drinken te pakken, hoorde ze opnieuw een geluid van boven komen.

Haar hart sloeg over, dit klopte niet. Er moest iemand in haar huis zijn. Zou een van de kinderen eerder vrij zijn? Nee, dat kon niet, dan hadden ze dat haar laten weten, dat was de afspraak.

Impulsief trok ze een broodmes uit de la en liep zachtjes de trap op naar boven. Ze wist dat ze beter naar buiten had kunnen gaan om de politie bellen, maar ze voelde de adrenaline door haar lijf jagen en ging zelf op pad.

Gewapend met het mes in haar handen stopte ze bij de bovenste trede om nogmaals goed

te luisteren waar het geluid vandaan kwam.

Het was stil. Het enige wat ze hoorde was haar eigen ademhaling. Had ze het zich dan toch ingebeeld? Je hoorde tegenwoordig zoveel akelige verhalen van overvallen en moorden dat ze zich wel eens mee liet slepen.

Daar was het geluid weer. Het leek vanuit haar slaapkamer te komen. Zachtjes liep ze verder. Ze pakte voorzichtig de deurklink vast, haalde diep adem en gooide de deur open.

‘Dave?’ riep ze verschrikt uit.

Dave lag in hun waterbed verward tussen de lakens met een roodharige schoonheid.

De schrik van Raven veranderde in woede nu het tot haar doordrong wat ze zag.

‘Mijn huis uit, en snel,’ gilte ze tegen de vrouw die naakt in haar bed lag. De vrouw maakte geen aanstalten om deze opdracht uit te voeren en pakte het laken om haar lichaam te bedekken. Spottend keek ze Raven aan, waardoor die nog bozer werd.

‘Dave, stuur haar weg, onmiddellijk,’ beval ze. Ze zwaaide met het mes in haar hand, zich niet meer bewust dat ze dat vast had.

‘Ik ga al,’ zei de roodharige vrouw snel. ‘We bellen straks, schat.’

‘Schat?’ Waar haalde ze de brutaliteit van-

daan, vroeg Raven zich af.

Dave pakte zijn broek van de grond en trok die snel aan.

‘Jij had toch tennistoernooi vandaag?’ vroeg hij terwijl hij zijn overhemd zocht op de grond.

‘Ja, klopt, en jij had toch een beurs vandaag?’ antwoordde Raven sarcastisch.

‘Kom Raven, we gaan naar beneden, dan kunnen we in alle rust praten en kan ik je dit uitleggen.’

‘In alle rust? Wat denk jij wel? Ik vind je hier met een of andere lellebel in ons bed en we gaan er eens rustig over praten? Dat dacht ik nog even niet.’

Raven kookte van woede. Ze had de neiging hem aan te vliegen en hem fysiek pijn te doen.

‘Ik wil je gewoon een en ander uitleggen,’ probeerde Dave nog een keer.

‘Jij hoeft mij op dit moment helemaal niets uit te leggen. Pak je spullen maar en verdwijn. Ik heb tijd voor mezelf nodig. En als ik het aangeef kun je komen praten, eerder niet.’

Ineens ijzig kalm nam ze dit besluit. Hij moest weg, nu meteen. Ze kon hem niet langer om haar heen verdragen.

‘Goed, dan ga ik. We bellen nog wel.’

Zo makkelijk ging dat dus. Hij spurtte niet

eens tegen. Hij deed niet eens moeite te blijven, dacht Raven wrang.

Ze liet zich op bed vallen en staarde naar het plafond, nog niet beseffend wat ze zojuist had ontdekt.

Onrustig wiebelde ze haar benen op en neer. Na vijf minuten sprong ze overeind en liep naar beneden. Ze ging Karlijn bellen, haar vriendin die ze al vanaf de lagere school kende. Misschien wist zij wat ze moest doen.

Ze pakte haar mobiel met trillende handen uit haar tas en zocht het nummer van haar vriendin.

“Hey Raven, ik zat net aan je te denken, telepathie,” nam Karlijn de telefoon aan. Bij het horen van de stem van haar vriendin, brak Raven en snikte ze het uit.

‘Raven?’ vroeg Karlijn bezorgd. ‘Wat is er aan de hand?’

Raven kon geen woord uitbrengen en begon alleen maar harder te huilen.

‘Ben je thuis? Daar blijven, ik kom er nu aan,’ zei Karlijn kordaat en hing op.

Nog geen tien minuten later belde Karlijn aan. Raven deed open en liet zich in de armen van haar vriendin vallen. Even bleven ze zo staan, totdat Karlijn haar bij de hand pakte en

haar mee naar de woonkamer nam.

‘Nou, vertel me maar eens wat er aan de hand is,’ moedigde Karlijn haar vriendin aan.

‘Dave,’ begon Raven hikkend waarna ze meteen weer in tranen uitbarstte.

‘Wat is er met Dave? Iets ergs? Heeft hij een ongeluk gehad?’ vroeg Karlijn bezorgd.

‘Nee, was dat maar zo,’ snikte Raven.

Karlijn keek haar niet begrijpend aan.

‘Sorry hoor, Raven, maar ik kan er geen touw aan vastknopen. Wacht, ik ga wat te drinken voor je halen, en dan wil ik zo het hele verhaal horen.’

Een paar minuten later kwam ze terug met twee glazen verse muntthee en ging ze weer naast Raven zitten. Die had inmiddels haar tranen gedroogd en probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen.

‘Dave heeft een ander,’ gooide ze er vlammend uit.

‘Niet!’ riep Karlijn verschrikt.

‘Dus wel. Ik heb hem net betrapt met een roodharige jongere meid in ons eigen bed.’

‘Echt? Dat meen je niet. Dave, de man die jou op handen draagt? Hoe kan dat nou?’

Raven haalde haar schouders op. Ze wist het zelf ook niet, kon het maar niet bevatten.

‘Ik kwam thuis en hoorde geluid boven. Dave dacht dat ik een tennistoernooi had vandaag en vond dat hij me in ons eigen huis, zelfs in ons eigen bed kon belazeren met die troela.’

‘Wie is ze?’ vroeg Karlijn nieuwsgierig.

‘Geen idee. Ik heb haar nog nooit gezien. En ik heb Dave de kans niet gegeven me iets uit te leggen. Ik heb hem direct de deur uitgezet. Kort daarna heb ik jou gebeld. Dus, vers van de pers dit nieuwtje, je hebt de primeur.’

‘Doe niet zo sarcastisch, Raven. Je hele leven staat op zijn kop. Ik heb zoveel vragen, die moet jij toch zeker ook hebben? Kom op, zeg, dit is absurd. Waar is hij heen? En wat ga je tegen de kinderen zeggen als die dadelijk thuis komen?’

Raven keek haar verdrietig aan.

‘Daar heb ik nog niet eens over na kunnen denken. Die eikel flikt me dit, en ik mag alles opknappen?’

Opnieuw vulde haar ogen zich met tranen.

‘Je zult daar toch over na moeten denken. Ze zijn zo thuis en zien echt wel aan je dat er iets aan de hand is. Ik blijf wel als je wilt.’

Raven knikte afwezig. Ze bedacht wat ze moest doen. Zou ze de kinderen meteen de waarheid vertellen, of zou ze een of andere smoes verzinnen en er later over praten?

‘Je kunt ook later met ze praten,’ leek Karlijn haar gedachten te raden.

‘We verzinnen wel iets, dat Dave plotseling naar een congres moest in het buitenland en dat hij over een paar dagen terug zal zijn. Op die manier kun jij even de tijd nemen om te bedenken wat je wil gaan doen.’

‘Ik denk dat ik dat maar moet doen. Ik kan ze nu onmogelijk vertellen wat er is gebeurd. Ze zullen het niet begrijpen. Ik kan het zelf niet eens bevatten. Bovendien komen ze dan met allerlei vragen waar ik zelf nog geen antwoord op heb.’

Karlijn pakte de hand van haar vriendin en kneep er zachtjes in.

‘Ik ben er voor je. En ook voor Giel en Daniëlle. Weet je wat, als ze thuis zijn, neem ik ze mee naar de Mac, oké? Dan kun je een beetje tot jezelf komen.’

Raven keek haar dankbaar aan. Het laatste wat ze wilde was in tranen uitbarsten waar haar kinderen bij waren zonder dat ze zou kunnen zeggen wat er aan de hand was.

‘Lief van je, graag,’ zei ze tegen Karlijn.

‘Nou, ga jij naar boven, neem een heet bad en probeer of je wat tot rust kunt komen. Ik vang de kids op en breng ze vanavond weer

terug. Lukt dat, even alleen blijven?’ vroeg Karlijn bezorgd.

‘Ja, maak je geen zorgen, ik red me wel. Ik ga proberen of ik de dingen een beetje op een rijtje kan zetten. Bedenken wat de volgende stap is. En het gezicht van die brutale rode duivelse meid uit mijn hoofd krijgen.’

Ze gaf Karlijn een knuffel en sjokte naar boven. Zonder er bij na te denken stapte ze de slaapkamer in om haar boek van het nachtkastje te pakken, zodat ze kon lezen in bad. Maar eenmaal binnen zag ze de lakens verwilderd op en naast haar bed liggen waardoor ze meteen weer in tranen uitbarstte.

‘Ongelooflijke zak,’ schreeuwde ze woedend en smet de lamp die op het nachtkastje stond de kamer door. Niet dat ze daar iets mee opschoot, maar het luchtte wel even op.

Zuchtend gooide ze de lakens terug op bed, pakte uit de kast wat ze nodig had en ging naar de badkamer.

Dat zou wat worden vannacht, dacht ze. Geen haar op haar hoofd die er aan dacht dat ze ook nog maar één nacht in dat bed zou slapen. Nooit meer. Daar had Dave in liggen vrijen met zijn minnares. Hoe durfde hij? Een minnares was al erg genoeg, maar dan ook nog in het bed

waar ze al jaren samen vreeën, lachten, huil- den met elkaar. Had hij dan geen greintje res- pect voor haar?

Tegen half tien kwamen Karlijn en de kinde- ren thuis en zat Raven op de bank met een glas rode wijn. Ze had de kaarsjes aangestoken en een cd op gezet. Iets wat ze anders ook altijd deed als ze eens een keer alleen was. De kin- deren moesten geen argwaan krijgen, had ze besloten. Ze moest proberen zo normaal moge- lijk te doen, tot ze duidelijkheid had over wat ze verder met de situatie aan moest.

‘He mam,’ zei Giel. ‘Wat is het donker hier in huis.’

Raven schoot in de lach. Haar zoon van vijf- tien had nog weinig interesse in sfeer schep- pen. Hij was praktisch ingesteld, net als zijn vader.

Danique, haar dochter van dertien, kwam sa- men met Karlijn naast haar op de bank zitten.

‘Hoi mama,’ zei Danique en gaf haar moeder een kus.

‘He lieverd. Heb je het gezellig gehad met Karlijn?’

‘Ja hoor, het was echt super gaaf. We heb-